

Lia Guļevska

Atlaist sasprindzinājumu

Latvijā Reiki Gaismas skola darbojas 12 gadus. Tās dibinātājs ir psihoterapeits, japāņu tradīcijas Reiki skolotājs, profesionāls dziednieks un masieris MIHAILS MOŠENKOVS. Mihails ir apmācījis Reiki zinībās jau vairāk nekā četrus tūkstošus skolnieku no Latvijas, Lietuvas, Igaunijas, Anglijas, Francijas, Izraēlas, Zviedrijas, Krievijas, Bulgārijas, Ukrainas, Vācijas un Kanādas.

Reiki ir īpaša, konkrēta KI dzīvības vibrācija, kura eksistē daudzos veidos. Reiki – tā ir Visuma garīgās enerģijas vibrācija. Reiki enerģiju cilvēki vienmēr atceras kā mīlestības un miera plūsmu, kas labvēlīgi ietekmē ķermeni un dvēseli.

Šodien man dota unikāla iespēja piedalīties Mihaila Mošenkova Reiki masāžas seansā. Parasti šajos seansos netiek runāts. Izņēmuma kārtā, domājot par „TAKAS” lasītājiem, šoreiz dziednieks tradīciju lauž.

Reportāža no Reiki masāžas seansa

Fonā klusa, meditātīva mūzika. Uz speciāla paaugstinājuma atgūlusies jauna sieviete, kuras ķermenis apsepts vairākiem frotē divieļiem. Atskan nomierinoša, bezgala laipna, melodiska Mihaila Mošenkova balsis.

Mihails Mošenkovs: Reiki masāžas laikā pašsajūtai nav nozīmes.

Var būt ļoti smagi vai tieši otrādi – cilvēks jūtas izcili. Jebkurā gadījumā pēc seansa pacients jutiesies par 100% labāk. Uz pacientu raugos kopumā, kā dziednieks. Kur mana palīdzība vajadzīga visvairāk. Ne tikai enerģētiskā, bet arī fiziskā, bez masāžas, piemēram, manuālā terapija.

Lūk, pacients jau sagatavojies, acis aizvērtas. Vispirms apskatīsim vēderu... Tas man mazliet nepatīk, jūtat sāpes?

Paciente: Nedaudz. Pirms pāris nedēļām gan bija sajūta, ka iekšā viss vienās konvulsijās.

Mihails: Es to jūtu. Tonuss liecina, ka organismam kaut kas nepatīk.

Paciente: Kas tas ir?

Mihails: Kāda starpība. Galvenais ir organismam palīdzēt. Viņš jau pats mēģina sev palīdzēt, jums par to ziņojot.

Paciente: Pat ļoti cenšas, bet nervu sistēma uzdod.

Mihails: Nervu sistēma vienmēr uzdod kopā ar saimnieku. Bez saimnieka tas nav iespējams, tā ir sava veida atkarība.

Paciente: Ko man ar to grib pateikt? Ka pareizi nesagre-moju informāciju?

Mihails: Miljoniem ļaužu, kuri informāciju sagremo, tik un tā atrodas ļoti lielā sasprindzinājumā. Tas ir smalks jautājums. Ļoti smalks. Tas, ko raksta grāmatīnās – jums vēders sāp tāpēc, ka nevarat pieņemt pasauli, galva sāp tāpēc, ka nespējat kaut ko izteikt, realizēt... Es par to atļaujos nedaudz pasmaidīt. Ir, protams, gadījumi, kad notiek tieši tā, bet to nedrīkst pieņemt par normu.

Paciente: Kā lai pats to atšķir?

Mihails: Bet kāpēc jāzina? Vienkārši vajag mācēt sev palīdzēt. Jebkurā situācijā. Jo organisms taču pats sev ir draudzīgs, viņu var saprast, saklausīt, ko tas vēlas, jāiemācās savam ķermenim paklausīt. Daudzi domā, ka ķermenis dots tikai tāpēc, lai staigātu, barotu to, nepazīstot un neprotot tajā ieklausīties. Cilvēki neprot uzdot jautājumu, kas man kaiš? Neprot aizvērt acis, kā jūs pašlaik, sajūtot savas rokas, kājas, ieklausoties atbildēs. Organisms jau pats uzreiz pasacīs, kur tas ir brīvs un viegls, kur saspīests, sasprindzināts, reizēm sāpīgs. Atkarībā no tā, ko jūtam, ja sekojam sava organisma vēstī, varam arī ar sevi kaut ko izdarīt. Pat ja nedarām neko, no tā vien, ka par ķermeni domājam, to ievērojam, sūtām uz šo vārīgo vietu enerģijas plūsmu, mūsu organisms jūt, ka esam to pamanījuši, ka piegriežam tam vēribu, ka tas nav mums vienaldzīgs. Ka neesam vienaldzīgi pret sevi.

– Īstenībā iznāk absurda situācija. Kas gan var būt tuvāks, kā paša organisms, tā sajūtas, veselība...

Mihails: Tā ir. Reizēm cilvēkā tuvākais pats no sevis tiek pamests. Liedz sev dziedāt, slēpj emocijas, liek sev melot, mānīt citus, un tas viss ir kā dzīves vārdā. Īstenībā cilvēks pats sarežģī savu dzīvi.

Paciente: Es tūlīt raudāšu.

Mihails (*smaidot*): Es to stāstu par jums?

Paciente: Mhm...

Mihails: Un tad pienāk laimīgs brīdis, kad cilvēks savā skrējienā apstājas. Ne aizmie, kad noguris, lai visu aizmirstu, bet vienkārši apstājas. Es pat nepiesaucu vārdu – milēt...

Paciente: Sevi.

Mihails: Sevi, jā. Ar audzēkņiem runājām par to, kas ir mīlestība, kādi mīlestības veidi eksistē, cik tas sarežģīti. Primāri cilvēki ar mīlestību jau saprot mīlestību uz kaut ko. Kad jautāju – kā jums ar mīlestību, vai tā ir un, ja ir, tad kāda tā ir, kāda tā izskatās, – viens teica, ka ļoti mil dzīvniekus, cits mil ziedus, vēl cits ļoti mil pastai-gāties... Gandrīz neviens nepateica, ka mil cilvēkus. Un pilnīgi neviens, ka mil sevi. Ne egoistiski, bet tīri cilvēciski. Kā mēs

vēlamies, lai cilvēki milētu mūs, tā mums pašiem vajadzētu milēt sevi. Primāri tās ir rūpes par sevi, bet vispār milēt nozīmē piedot. Saprast, kāds tu patiesībā esi, un sākt ar to nodarboties.

– Piedot sev savas kļūdas?

Mihails: Visu. Jāprot atlaist visu, kas izraisa sasprindzinājumu.

Paciente: Bet kā lai zina, kas ir tas, kas man jāatlaiz?

Mihails: Pats sasprindzinājums. Tajā nekad nav tikai kaut kas viens. Bet, ja nu kāds mūs tikko ir apvainojis un mēs atceramies šo sarunu, acu skatienus, vārdus, tad var teikt – lūk, to es no sevis atlaižu.

Ja mēs kādreiz ne no šā, ne no tā izjūtam skumjas, neizprotamu smagumu, acis pildās asarām un iemesla tam it kā nav, viss ir kārtībā, patiesais iemesls var būt meklējams desmitiem gadu atpakaļ, varbūt pat bērnībā. Nesen viena paciente seansa laikā sāka raudāt un teica: „Pēkšņi atcerējos, cik man bija slikti.” Jautāju – ko jūs ieraudzījāt? Un viņa sāka stāstīt: „Es ieraudzīju, kā sežu smilšu kastē un cepu smilšu kūkas. Pienāk lielāks zēns, izjauc visas kūkas, ko cepu savai lellei, atņem lelli un sāk sist ar to man pa galvu. Pēc tam kliedz: „Muļķe!” un ar visu manu lelli aiziet.” Šai sievietei pēc tam bija ļoti lielas problēmas saskarsmē ar zēniem, proti, vīriešiem.

Paciente: Cik aktuāli...

Mihails: Risinājām šo tēmu, un lūk, kādas atmiņas uzplaiksnījās. Protams, savā turpmākajā dzīvē paciente to vairs neatcerējās, viņai bijuši daudz un dažādi sarežģījumi. Tāpēc katrs sasprindzinājums sevī glabā daudz ko. Tas ir kā ēst zupu, taču nosaukt visas sastāvdaļas, no kā tā gatavota, nav tik vienkārši. Tāpēc esmu pārliecināts, ka uz jebkuru problēmu jāskatās globāli, īpaši tajās nerakņojoties. Jo vairāk rakņāsies, jo kļūs tikai smagāk. Tāpēc – ir problēma? Dari visu, lai tās nebūtu! Problēma vienkārši izzūd. Ja tev paliek labāk, tu taču neteiksi – parunāsim, kāpēc man tagad ir labi. Kāda starpība! Ja tu labi jūties, ja tavā tuvumā arī citiem ir labi, kāda nozīme, vai tu gāji uz to 10 gadus vai tas notika pusstundas laikā. Lūk, Reiki seansi ir tāds brīnums, kad isā laikā cilvēks no otra cilvēka saņem enerģiju, kas pēc savas struktūras atgādina to enerģiju, kādā viņš dzīvo, kad pa īstam ir iemīlējis un mīl. Tādēļ cilvēki Reiki seansa laikā mēdz teikt, ka jūt, ka tiek milēti. Un tas notiek ne tāpēc, ka viņiem pie auss kāds sacītu – es tevi mīlu, bet tāpēc, ka viņi jūt šo beznosacījuma mīlestību. Viņi vienkārši zina, kas ir mīlestība.

Paciente: Tās ir vislielākās cilvēciskās bailes – mani nemīl...

Mihails: Jā. Reiki seanss it kā atdod atpakaļ šo mīlestību. Tā ir enerģijas nodošana, ko nebūt nesniedz Reiki dziednieks. Reiki ir specifiska niša, kad cilvēks izmanto to enerģiju, uz kuru viņš ir noskaņojies, tā saucamo dzīvības enerģiju. To sauc dažādi – *či* (Ķīnā), *ki* (Japānā) vai prāna. Kā kurā valstī. Prāna nodrošina ķermeņa vitalitāti un veselību, tā atrodas visā dzīvajā, un cilvēks to uzņem caur savu smalko enerģētisko ķermeni jeb auru. Bet šī dzīvības enerģija mēdz būt dažāda.

Tās ir pilnīgi atšķirīgas vibrācijas. Par to jau pirms tūkstošiem gadu runājuši senie ķīnieši, japāņi, indieši, ka eksistē septiņi enerģijas pamatveidi un vēl desmitiem, simtiem citu enerģijas veidu, kas veic noteiktu funkciju dzīvības uzturēšanai. Tās visas ir kosmiskās enerģijas, kas nāk no Dieva, nesot informāciju par dzīvību. Un, kad dzīvība konkrēto subjektu atstāj, viņu pamet arī dzīvības enerģija – Ki. Vārds Reiki sastāv no diviem vārdiem – Rei – dvēseles jeb Universa enerģija; Ki – dzīvības enerģija. Bet, kamēr cilvēks ir dzīvs, dzīvības enerģija viņam vajadzīga pēc iespējas vairāk.

– Kad Ki pamet cilvēku, vai Rei paliek?

Mošenkovs: Rei ar dvēseli var apjaust. Esmu par to 100% pārliecināts. Uz zemes neviens nevar apgalvot, ka tas ir tieši tā, drīzāk tā ir versija. Neviens nevar pasacīt – ir Dievs vai nav, arī tas atkarīgs no katra pārliecības. Man tā ir paša pieredze, es 100% zinu, ka tas tā ir. Protams, kad būšu pārgājis citā stāvoklī, droši vien zināšu to precīzāk, ja šī informācija man tiks sniegta. Kad cilvēks atstāj šo pasauli, aiziet tikai viņa fiziskais ķermenis. Bet Rei, viņa gars, viņa pieredze saglabājas.

Kāpēc visas reliģijas māca, ka svarīgi dzīves laikā uzkrāt pieredzi? Tāpēc, ka eksistē izpratne par vieglo un smago dvēseli. Ir cilvēki, kuri nesaprot, kas ir dzīve, un padara sev galu. Viņi saņem ļoti negatīvu dvēseles pieredzi, nespēj pacelties augstākos slāņos, uz nenoteiktu laiku paliek pat zemākajās zemes sfērās. Ir teorijas, ka tādas dvēseles vienkārši izšķīst, vairs neatjaunojoties. Budisms, piemēram, apgalvo, ja cilvēks slikti dzīvojis, nākošajā dzīvē viņš var pārdzimt par dzīvnieku. Šai versijai es nepiekrītu, man šķiet, ka tā jau ir nedaudz novecojusi. Bet tas, ka dzīve pāriet jaunā stāvoklī, ir tiesa.

– Pasaulē to apstiprina daudzi pētījumi, par šo tematu izdotas neskaitāmas grāmatas. Vispopulārākā laikam ir Reimonda Moudija „Dzīve pēc nāves”.

Mihails: Reiki seansa laikā ar enerģijas palīdzību notiek saruna nevis ar cilvēka ķermeni, bet tieši ar dvēseli. Notiek septītā enerģijas veida vibrācija. Līdz tam, kad japāņu teologs Dr. Mikao Usui (1865 – 1926) radīja šo sistēmu, jau bija zināms Reiki hieroglifs, Reiki apraksts; tā ir ļoti sena mācība, kuras saknes meklējamas Tibetā. Pētot enerģijas, Austrumu gudrie radīja skaņu un simbolu sistēmu, ko sāka izmantot dziedāšanā, balstot to uz meditāciju, relaksāciju un ķermeņa līdzsvarošānu. Reiki apzīmēšanai bija zināms īpašs hieroglifs. Kad šis zināšanas pārņēma Mikao Usui, viņš no dievišķiem spēkiem tika uzskatīts uz šo enerģijas veidu. No tā laika visi, kas mācās un apgūst Reiki (ja tā ir pareizā apmācības sistēma), saņem iniciāciju uz šo enerģētisko vilni. Šobrīd, kad dāvāju šo enerģiju jums, es nestrādāju ar savu personisko enerģiju, caur mani plūst īpaša Universa enerģijas plūsma. Es varu būt labs vai slikts, vesels vai nevesels, caur mani plūst absolūti konkrēta enerģija, jo esmu iemācīts pieslēgties šim enerģijas avotam.

Tā allaž būs vienāda, katram cilvēkam vienādi uztverama. Nodarbojos ar to 20 gadus, un mana enerģija ir stipra. Ja ar jums strādās cilvēks, kurš šo mācību apguvis tikai vakar, arī viņa iedarbība uz jums būs tieši tāda pati. Varbūt ne tik spēcīga, ne tik blīva, bet vienāda. Tāpēc Reiki kā dziedāšanas metode atzīta ļoti daudzās pasaules valstīs. Un līdzās tradicionālajai medicīnai tiek izmantota slimnieku ārstēšanai arī slimnīcās.

– Sakiet, lūdzu, vai jūs tiešām esat dzimis Reiki ciemā?

Mihails (smaida): Jā, ir tāda Dieva zīme. Ciems atrodas Latgalē starp Ludzu un Zilupi, un tā nosaukums tiešām ir Reiki, vienīgais tāds apdzīvotais punkts pasaulē. Vai domājat, ka tad, kad sāku nodarboties ar Reiki, uzreiz aptvēru, ka pats nāku no Reiki ciema? Saprātu to pēc gadiem četriem, kad kāds man pateica – tu taču esi dzimis Reiki ciemā! Bija vēl tāds smieklīgs gadījums: man uz nodarbībām atnāk divi jauni cilvēki un saka – ziniet, kā mēs jūs atradām? Vecmāmiņa, kurai pāri astoņdesmit, ieraudzīja žurnālā par jums rakstu. Un teica: „Re, bērni, skatieties! Šo puisī es pazīnu jau tad, kad viņš vēl bija mazs. Kad izlasīju šo rakstu, veselu dienu raudāju. Iedomājieties, ko viņš izdarījis. Radijs sistēmu, ko par godu mūsu ciemam nosaucis Reiki vārdā.” (Sirsniņi smejas). Bet latgaliski reiki nozīmē – rīki, dažādi instrumenti.

Tagad vēlētos sākt uzdot jautājumus mūsu pacientei. Jo tas, ko jūtu es, ir viens, bet svarīgi, kā jūtas viņa. Vēlaties zināt manas izjūtas?

Paciente: Jā.

Mihails: Kā jūtat, viena mana roka uzlikta jums virs galvas. Caur to plūst siltums. Jūtu, kā jūsu galva pulsē, tā mēdz būt maziem bērniem. Pieaugušiem tā negadās bieži, bet jūsu gadījumā – ir. Otra mana roka atrodas uz jūsu krūtīm. Tā sajūt ļoti lielu smagumu. Tas nav bīstami, bet man par to ir nedaudz sāpīgi. Šobrīd no jums biežā slānī plūst prom smagā enerģija, kas uzkrājusies. Bet kā atbildei no manis – ieplūst tīrā enerģija. Ne mana enerģija, bet tā, ko sūta Dievs. Man tikai dota iespēja ar šo dzīvinošo enerģiju dalīties, lai tā nonāktu jūsos. Seansa sākumā bija sliktāk, tagad kļūst labāk...

Parasti nestāstu, ko jūtu, šis ir izņēmums. Pacientam piedāvāju stāstīt par savām sajūtām, ja viņš, protams, to vēlas. Taču pārsvarā seanss norit pilnīgā klusumā. Cilvēks seko savām izjūtām, pēc brīža uzzināsim, kādas tās bija šoreiz, bet pārsvarā izjūtas ir patikamas. Mans profesionālais uzdevums ir palīdzēt pacientam atrast problemātiskās vietas, kurām nepieciešama palīdzība. Nereti tās ir ne tikai dvēseliskas, emocionālas saslimšanas, bet arī fiziskās kaites. Dvēsele mums radīta priekam, skaistumam, mieram, līdz sirds dziļumiem pieņemot sevi un pasauli, raidot mīlestību Dievam. Ne specifisku, reliģisku baznīcas mīlestību, bet dziļi personisku. Ja tādas nav, dvēsele sāk slimot, sāk notikt dažādi nepatīkami starpgadījumi, radot dzīvei ne visai labus

apstākļus. Tas nav mūsu šodienas sarunas mērķis, bet nedrīkst aizmirst, ka mēs nepārtraukti rezonējam ar apkārtējo pasauli. Mūsu domas izraisa vibrācijas, atkarībā no to saturs – pozitīvas vai negatīvas. Atkarībā no tā, kādā sabiedrībā atrodamies, kādi notikumi noris mums apkārt, kā tos uztveram, ko par tiem domājam, kā izturamies utt. Viss ir savstarpēji saistīts.

– Visumā nejausību nav.

Mihails: Viss atkarīgs no mums pašiem. Kad 1993. gadā saņēmu pirmo Reiki apmācību, ne tuvu nezināju tik daudz, kā šobrīd. Paši skolotāji vēl daudz ko nezināja, tagad informācijas ir krietni vairāk. Vienu gan varu teikt – gada laikā mana dzīve pilnīgi izmainījās.

– Kas jūs vispār mudināja apgūt Reiki?

Mihails: Laikam tāds bija man noliktais ceļš. Mani vienmēr interesēja neparastas lietas. Toreiz, protams, nezināju, ka mani ir noteiktas īpašības, lai varētu ar kaut ko tādu nodarboties; to saprotu šodien. Piemēram, līdz 8. klasei mani bija absolūts klusums.

– Kā to saprast?

Mihails: Nebija ne domu, ne emociju, mani viss šķita ļoti mierīgs un līdzens. It kā es pasaulē dzīvotu, bet vienlaikus atrodos kā meditācijā – pilnīgs miers. Kad to aptvēru, jutos nemulīgi, jo sapratu, ko cilvēki domā. Visu laiku kaut ko groza savās galvās. Starp citu, pēc statistikas datiem, ikviens cilvēks dienas laikā domā 40 000 domas.

– Kādas šausmas!

Mihails: Pie kam 80% no tām ir vienas un tās pašas. Nu, lūk! Sāku sevi trenēt, piespiest domāt, lūkoties uz lietām, pildīt mājas uzdevumus utt. Bet tagad jau daudzus gadus cenšos atgūt savu sākotnējo stāvokli. Svarīgi, ka cilvēks, kurš apguvis Reiki, ir sasniedzis tādu stāvokli, ka var palīdzēt citiem. Ir situācijas, kad cilvēkam rokas nemaz nevajag uzlikt, pat nedrīkst.

– Kādos gadījumos tā ir?

Mihails: Kad tie ir dzimumorgāni, sievietēm – krūtis. Galu galā, dziedniekam var būt netīras rokas. Ja, piemēram, negaidīti jāpalīdz nelaimes gadījumā uz ielas, var līdzēt arī, ieturot nelielu distanci. Īpašos gadījumos ar Reiki var palīdzēt, atrodoties pat ļoti lielā attālumā.

Paciente (*visu laiku aizvērtām acīm mierīgi gulējusi*): Man ir jautājums. Jūs sacījāt, ka man galva ir kā bērnam. Vai tas nozīmē, ka neesmu izaugusi?

Mihails: Tieši otrādi. Atveras kāds resurss, kas nav saņemts bērnībā. Tā pulsācija, ko pieminēju, ir elpošana. Mums galva elpo. Zīdaiņa vecumā tas notiek caur avotiņu. Elpošana saglabājas arī vēlāk, tikai galvaskausa forma mainās. Ja elpa plūst brīvi, cilvēks jūtas labi, ja tur viss ir saspīests, galva sāp, spiediens svārstās utt. Tāpēc ir dabiski, ka galva sāk pulsēt, tā elpo. Atļaujiet, tagad es jums pavaicāšu, ko pašreiz jūtat?

Paciente: Man gribas raudāt.

Mihails: Raudiet, iedošu jums kabatas lakatiņu. Kad cilvēks jūt, ka viņam gribas paraudāt, dziļi ieelpot, to vienmēr vajag darīt. Ne aiz bēdām, bet ar prieku. Asaras ir mūsu palīgi, izvada ārā to enerģiju, ar kuru nevaram tikt galā. Asaras glābj ļoti daudz dzīvju.

– Vai var teikt, ka vīriešiem dzīve ir grūtāka, jo viņi, izliekoties stipri, neļauj asarām vaļu?

Mihails: Vīriešiem ir grūtāk. Daba viņiem nav paredzējusi tādu relaksāciju, kā sievietei menstruācijas, kas savā ziņā ir attīrīšanās, atbrīvošanās, tāda kā pauze. Vīriešiem vienmēr jābūt kā kaujā. Nav pieņemts, ka vīrieši raudātu, viņiem jābūt stipriem. Tādēļ arī vīriešu dzīve ir īsāka.

Paciente: Bet... ja nogurst būt stiprs?

Mihails: Ja nogurst, jābūt tam, kas esi.

Paciente: Bet... ja visi tevi pieraduši redzēt stipru?

Mihails: Ir profesionālais stiprums. Ja esi profesionālis, tev jāatbilst darbam, ko dari. Tur tev jābūt stipram, noteiktam, precīzam. Bet jebkurš profesionālis tik un tā ir cilvēks. Un kā cilvēks tu vari būt pilnīgi brīvs, iekšēji atraisīts, paties. Gluži kā bērns. Mēs taču arī reiz bijām bērni. Visi bērni ir patiesi, kas mums līcis to aizmirst? Var teikt – dzīve. Bet patiesībā tie esam mēs paši. Pieaugušie ir tie, kuri piespiež bērnus sākt izlikties.

Paciente: Pārāk daudz visa kā sakrāties...

Mihails: Atlaidiet!

Paciente: Cik labi, ka nonācu pie jums.

Mihails: Viss ir savstarpēji saistīts. Absolūti. Un kaut ko analizēt nav jēgas – kāpēc tā, kāpēc tagad... Vajag tikai Dievam pateikt paldies. Mācu to gan saviem audzēkņiem, gan pacientiem. Notiek ar tevi kas labs, vispirmām kārtām jāpriecejas par to pašam! Mūsu smadzenes izveidotas ļoti interesanti, tas nav Reiki, esmu arī psihoterapeits. Tāpat zinātnieki ir noskaidrojuši, ja cilvēks pastāvīgi apstiprina kādu informāciju, viņa smadzenes pēc 40 dienām šo informāciju sāk pieņemt kā dzīves normu un sāk to atbalstīt. Bet, pieņemsim, cilvēks jūtas slikti, pēc tam viņam kļūva labāk. Un cilvēks domā – nu, labi, kā iet, tā iet. Un iet tālāk atkal ar savām sliktajām domām. Bet organisms pārsteigts secina – viņam taču bija labi, bet viņš nepievērsa tam uzmanību. Tāpat šim cilvēkam to nevajag.

– Precīzi! Kā mēs ikdienā grēkojam!

Mihails: Es vienmēr atgādinu: saņēmis labā apstiprinājumu, saki sev – esmu ļoti priecīgs, esmu apmierināts, man tas patīk... Organisms to labo atceras, un jums sāksies dažādi patīkami notikumi.

– Noticis kaut kas labs, esi pateicīgs, un tu projicēsi nākamajos notikumus, par kuriem atkal būsi pateicīgs, utt.

Mihails: Tieši tā. Bet ko cilvēki dara pārsvarā? Rīkojas gluži otrādi. Nevar atlaist sliktās domas un tad brīnās, ka ar viņiem atkal un atkal notiek kas nelāgs.

Paciente: Un visu laiku sev vaicā, kāpēc jūtos tik slikti?

– Rezultātā kļūstot pats sev par ķilnieku.

Mihails: Jā. Neviens jau to nemāca, varbūt kādas reliģijas. Pasaulē ir ļoti svarīgi uzturēt un atbalstīt visu labo. Jo vairāk tāpēc, ka mūsu domas materializējas, ar tām mēs cits citu iespaidojam, pirmām kārtām jau sevi. Tāpēc, ja mums kļūst slikti, nevajag vainot dzīvi, bet pajautāt – kāpēc esmu tā noskaņots?

Paciente: Bet kāpēc tas ir tik grūti? Pat ja mēs visu to zinām, kāpēc ir tik grūti to realizēt dzīvē?

Mihails: Ja tas būtu viegli, visi dzīvotu paradīzē. Draudzētos cits ar citu, karu nebūtu, nebūtu uz zemes nekādu traģēdiju.

Paciente: Jūs pieminējāt bērnus. Reizēm domāju, ka mani ļoti daudz kas vēl saglabājis no bērna, esmu kā tāds liels bērns, kas naivi pieņem apkārtējo pasauli.

Mihails: Malacis! Esmu par jums patiesi priecīgs.

Paciente: Tiešām? Paldies.

Mihails: Tā arī vajag. Zinu daudzus cilvēkus, kuri sasneguši ko tādu, ko mēs trīs nekad nerasnēsim. Viņiem ir viss. Jūs domājat, ka viņi ir laimīgi? Viņi atnāk šeit, un es redzu, cik viņiem slikti. Slikti viņu dvēselē! Un atnāk tāds, kuram nav nekā, bet viņš ir jautrs, priecīgs – viss kārtībā. Kur starpība? Cilvēks var justies laimīgs, arī būdams nabags. Un arī ļoti bagāts var būt laimīgs. Viss atkarīgs no tā, kā noskaņota tava dvēsele, kā tu ar viņu sazinies.

Tagad es vēlētos piecu minūšu pauzi, kurā nerunāšu. Man vajag sakoncentrēties seansam, kuru tūlīt veikšu. Reiki ir tik brīnumaina lieta, ka, ar jums runājot, es jau dziedināju, bet nebiju koncentrējies procesam pilnībā. Tagad tas būs 100%, bet jūs pēc tam pastāstīsiet, ko jutāt.

Paciente (pēc 5 minūtēm): Ir tāda sajūta, it kā būtu uzlādētas baterijas. Pirkstu galos var just, kā pulsē enerģija. Tagad gaidu, kad aizies līdz kājām – līdzīgi, kā plūst ūdens.

Mihails: Vai jūs ko redzat?

Paciente: Acu priekšā it kā tādi magnētiskie viļņi, tos gan vairāk jūtu, nekā redzu. Un mūsu elpa saplūda vienā ritmā.

– Pat man bija sajūta, ka tiek noņemts iekšējais sasprindzinājums.

Paciente: Man arī bija tāda sajūta, sasprindzinājums vienkārši pazūd. Tik daudz bija sakrājies, jūs to noņēmat.

Mihails: Labi, ka jūs to saprotat.

Paciente: Ko tas līdž? Ja neprotu to pielietot dzīvē...

Mihails: Zināt, saprast, gribēt – tas ir pietiekami. Ja tas ir, visi notikumi sāk notikt. Tagad dziļi ieelpojiet... Kā jūtaties?

Paciente: Kļūva vieglāk. Pirms brīža, kad jūs turējāt roku, likās, ka mani ir tonna smaguma. Tagad esmu kļuvusi vieglāka.

Mihails: Priecāsimies par to, veiksīm vēl dziļu ieelpu un pēc tam izelpu.

Paciente: Vislielākais prieks ir par to, ka šodien man bija lemts nonākt pie jums.

– Jūs tiešām izstarojat vārdos neizsakāmu mieru un mīlestību, sirsnīgs paldies arī no manis! ▲

Reiki (universālais dzīvības spēks), ko 20. gadsimta sākumā izveidoja japāņu priesteris Dr. Mikao Usu, tiek uzskatīts par senās Tibetas budistu tehnikas atdzi- mušu formu, un šī dziedināšanas metode ietver atjau- nojošo enerģiju nodošanu no viena cilvēka citam. Šai mācībai ir vairāk nekā 250 000 praktizētāju.

Tāpat kā citu enerģētisko terapiju speciālisti, arī Reiki atbalstītāji uzskata, ka traucējumi ķermeņa enerģētiskajā sistēmā var izraisīt slimību, tāpēc slimību var izārstēt un veselību uzturēt, ja uzlabo enerģijas plūsmu un līdzsvaru ķermenī.

Reiki speciālists izmanto savas rokas, lai palielinātu ki daudzumu ķermenī un ap to.

Reiki seansa laikā pacients sēž vai guļ. Dziednieka rokas uzliktas uz pacienta ķermeņa vai ir apmēram 5 cm atstatumā no tā. Ir 12–15 dažādas reiki pozīcijas, katrā no tām rokas paliek tik ilgi, līdz dziednieks sajūt, ka enerģijas plūsma ir palielinājusies vai apstājusies. Parasti tas ilgst 2–5 minūtes. Enerģiju pacientam var nodot, ne tikai esot ar viņu kontaktā, bet arī no liela attāluma.

Pēc seansa pacienti parasti izjūt dziļu relaksāciju, ziņo arī par siltuma sajūtu, tīrpām, miegainību un svaiguma sajūtu.

Reiki izmanto, lai ārstētu stresu, hroniskas sāpes, it īpaši galvassāpes, migrēnu, astmu, infekcijas un muguras sāpes, nelabumu pēc ķīmijterapijas, lai at- gūtos pēc anestēzijas, kā arī, lai stiprinātu vispārējo veselības stāvokli.